

DUMINICA A III-A DUPĂ RUSALII

despre grijile vieții

APOSTOL. ROMANI 5, 1 – 10

Fraților, fiind îndreptați din credință, avem pace cu Dumnezeu, prin Domnul nostru Iisus Hristos, prin Care am avut și apropiere, prin credința la harul acesta, în care stăm și ne laudăm întru nădejdea slavei lui Dumnezeu. Și nu numai atât, ci ne laudăm și în suferințe, bine știind că suferința aduce răbdare, și răbdarea încercare, și încercarea nădejde; iar nădejdea nu rușinează, pentru că iubirea lui Dumnezeu s-a vărsat în inimile noastre, prin Duhul Sfânt, Cel dăruit nouă. Căci Hristos, încă fiind noi neputincioși, la timpul ho-

tărât, a murit pentru cei necredincioși. Căci cu greu va muri cineva pentru un drept; dar pentru cel bun poate se hotărăște cineva să moară. Însă Dumnezeu își arată dragostea Lui față de noi prin aceea că, pentru noi, Hristos a murit când noi eram încă păcătoși. Cu atât mai vădit, deci, acum fiind îndreptați prin sângele Lui, ne vom izbăvi prin El de mânie. Căci dacă, pe când eram vrăjmași, ne-am împăcat cu Dumnezeu, prin moartea Fiului Său, cu atât mai mult, împăcați fiind, ne vom mântui prin viața Lui.

EVANGHELIE. MATEI 6, 22 - 33

Zis-a Domnul: Luminătorul trupului este ochiul; dacă ochiul tău va fi curat, tot trupul tău va fi luminat. Iar dacă ochiul tău va fi rău, tot trupul tău va fi întunecat. Deci, dacă lumina care e în tine este întuneric, dar întunericul, cu cât mai mult! Nimeni nu poate să slujească la doi domni, căci sau pe unul îl va urî și pe celălalt îl va iubi, sau de unul se va lipi și pe celălalt îl va disprețui; nu puteți să slujiți lui Dumnezeu și lui Mamona. De aceea zic vouă: Nu vă îngrijiți pentru sufletul vostru ce veți mânca, nici pentru trupul vostru cu ce vă veți îmbrăca; oare nu este sufletul mai mult decât hrana și trupul decât haina? Priviți la păsările cerului, că nu seamănă, nici nu seceră, nici nu adună în hambare și Tatăl vostru Cel ceresc le hrănește. Oare nu sunteți voi cu mult mai presus decât ele? Și cine

dintre voi, îngrijindu-se, poate să adauge staturii sale un cot? Iar de îmbrăcăminte de ce vă îngrijiți? Luați seama la crinii câmpului cum cresc: nu se ostenesc, nici nu torc, și vă spun vouă că nici Solomon, în toată mărirea lui, nu s-a îmbrăcat ca unul dintre aceștia. Iar dacă iarba câmpului, care astăzi este și mâine se aruncă în cuptor, Dumnezeu astfel o îmbracă, oare nu cu mult mai mult pe voi, puțin credincioșilor? Deci, nu duceți grijă, spunând: Ce vom mânca, ori ce vom bea, ori cu ce ne vom îmbrăca? Pentru că după toate acestea se străduiesc păgânii; doar știe Tatăl vostru Cel ceresc că aveți nevoie de ele. Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Lui, și toate acestea se vor adăuga vouă.

TĂLCUIRI

“Dumnezeul meu, Tu care hrănești păsările și corbii, nu ne lăsa!”

Ați ascultat, iubii mei, Sfânta și Sfințita Evanghelie. Ce ne spune? Ne spune că nu trebuie să devenim sclavi, sclavi ai “mamonei” (Matei 6, 24). Dar cine este acest “mamona”?

Oamenii de astăzi se împart după credință în două categorii. O categorie sunt necredincioșii, cei care zic că nu există Dumnezeu. Să nu credeți că oamenii de știință sunt cine știe ce. Adevărații oameni de știință care au făcut descoperiri, cred în Dumnezeu. Cei de aici, care sug minciuna că nu există Dumnezeu, sunt niște tineri studenți care prin mii de chinuri au luat

Despre grijile vieții

o hârtie și de atunci au închis cărțile, stau la cafenele picior peste picior, joacă cărți, fumează, vorbesc în deșert, rușinos și porcos. Aceștia zic că nu există Dumnezeu și încearcă să deșădușă și din inima altora cea mai nobilă floare, credința în Hristosul nostru.

Într-un sat, o bătrână de 80 de ani se primejduia să moară. De asta a aflat preotul – păstor bun – și s-a dus să o grijească.

- Bunică, zice, am venit să te spovedești.

- A, eu nu cred, nu există Dumnezeu.

- Dar, tu, femeie bătrână, care într-o clipă te duci, și spui nu cred? De ce? Cine ți-a spus că nu există Dumnezeu?

- Am un nepot care studiază la universitate și mi-a spus că nu există Dumnezeu...

Auzi, deci, bunica a ascultat pe nepotul ateu!

Dacă veți întâlni vreun astfel de om și vă va spune că nu există Dumnezeu, să-i spuneți un cuvânt: Dacă mă vei convinge că a ta casă, în care locuiești, s-a zidit singură, atunci voi accepta că și această mare casă, care se numește Pământ și Universul a apărut de unul singur. Logica spune că "orice casă e zidită de cineva, iar Dumnezeu este Cel ce zidește toate"; fiecare casă este construită de către cineva, iar cel care zidește lumea este Dumnezeu (Evrei 3,4). Celelalte sunt nebunie, absurditate. "Zis-a cel nebun întru inima sa: Nu este Dumnezeu!" (Psalmul 13:1). Așadar o categorie sunt necredincioșii. Cealaltă? Cealaltă nu sunt necredincioși. Aceștia la Crăciun și la Paști aprind lumânări în biserică și fac și câte o rugăciune. Spun că ei cred în Dumnezeu, dar nu cred, spun minciuni. Cred într-un

alt Dumnezeu. Cine este Dumnezeul lor? "Mamona", adică banul, goganii. Acesta este dumnezeul lumii de astăzi. Cei care adoră banul lucrează aspru. Nu ca să trăiască și să-și câștige pâinea; această muncă este binecuvântată. Aceștia se extenuază, nu pentru că nu au, ci ca să le înmulțească pe cele pe care le au. Au o sută de mii? Să le facă două sute. Au două sute? Să le facă patru sute... Sunt nesătui. Marea poate să spună râurilor: "Ajunge! Nu mai vreau apele voastre!"; cimitirul poate să spună: "Nu mai vreau alți morți!", dar lacomii, care îl adoră pe mamona, nu vor spune nicodată: "Îmi ajung cele pe care le am; slavă lui Dumnezeu!". Lucrează și duminica, și în ceasul în care bat clopotele, lucrează și în Sfânta și Marea Vineri, lucrează continuu. Și doar lucrează? În plus, emigrează, pleacă din patrie. Nu mă refer la cei care nu au terenuri; aceștia sunt obligați să plece. Mă refer la cei care pot să trăiască aici, dar se risipesc în cele patru puncte ale orizontului, ca să adune avere, să devină milionari; și apoi nu le mai pasă de cei de-ai lor de aici.

A venit o bătrână în Florina și cerea milostenie.

- Ai copii?- întreb.

- Am.

- Câți?

- Patru.

- Unde sunt?

- Unul este în Australia, altul în Toronto, altul în New York, altul...

- Primești scrisori?

- Nimic. Cel care are un magazin în Sydney s-a săturat de dolari, dar mamei lui nu-i trimite!...

Oameni neîndurători! Nu dau apă nici îngerului lor. Dacă se mai numesc unii ca aceștia oameni! Cei care adoră pe mamona devin răi; inima lor este ca de piatră. Nu au simțăminte. Sunt ca Iuda; cum acesta L-a vândut pe Hristos pentru treizeci de arginți, așa și aceștia pentru câțiva bani sunt gata să le vândă pe toate. Sunt lacomi de bani. Aceștia sunt adoratorii banului.

Dumnezeul lor este Mamona; tot ce le spune acesta, asta fac. Le spune mamona “furați!”? Vor fura.

Le zice să se ducă la tribunal să se jure? Pun mâna pe Evanghelie.

Le spune să nedreptățească pe văduvă și pe orfan? Nedreptățesc.

Le spune să facă război? Fac. (Aceste două războaie mondiale, primul și al doilea, nu s-au făcut din idealuri nobile și înalte; s-au făcut pentru cărbuni și petrol, pentru bani).

Le zice să smulgă pâinea de la gura săracului? O fac. Când avea să se deschidă la granița elino-sârbă de atunci un mare supermarket, mii de oameni săraci, care aveau mici magazine în Florina, erau în pericol de a rămâne în drum. Oamenii lui mamona au alcătuit o bandă, care s-a numit societate anonimă, și acești 20 – 25 voiau să stoarcă toată bogăția și-i lăsau pe toți ceilalți să flămânzească. Nu luau în calcul nimic, nu-i interesa dacă sărăcuții vor rămâne pe drumuri. Societățile multi-naționale anonime nu sunt nimic altceva decât niște bande ale mamonei.

Mamona împărățește astăzi și mulți și-au pus nădejdea în el. Bani! – îți zic. Dar banul poate fi nădejdea noastră?

Am cunoscut doi oameni. Erau negustori, aveau magazine amândoi, lucrau și o duceau bine. Dar a venit criza în comerț. S-au îndatorat amândoi și nu aveau nici o drahmă, nici unul, nici altul. Unul, care nu credea în Dumnezeu, a crezut că i-a murit dumnezeul – banul, s-a deznădăjduit, s-a dus și s-a aruncat în râu și s-a înecat. Celălalt însă, care credea în Dumnezeu, văzându-se rupt de acum, fără magazin, fără clienți, fără nimic, și că băncile îl urmăresc ca să-l prindă, și-a făcut cruce și a început din nou lucrul, iar acum trăiește fericit cu familia lui. Mare lucru este să creadă cineva în Dumnezeu! Pentru că Dumnezeu este Tată, cum zice Evanghelia (vezi Matei 3, 26); și precum un tată se îngrijește de copil, așa și Părintele cerească se îngrijește de toți copiii lui, mici și mari. Așa trăim. Dar suntem nemulțumitori. O, falsă societate! Îi dai câine-

lui un os și-ți dă din coadă; omul abia are o buchie în gură, abia știe să vorbească, și-L înjură pe Dumnezeu. Nemulțumitori oameni! Dacă cerul nu va ploua, dacă soarele nu va răsări ca să-și trimită razele, dacă nu va sufla aerul răcoritor, culturile se vor usca, animalele vor muri, veți deceda. Ce zic? Scoateți-vă ceasul! Cinci minute fără aer, omul nu trăiește, vom păți asfixiere. Ar trebui să avem o rachetă și pe cel necredincios, care zice că nu există Dumnezeu, să-l băgăm în ea și să-l trimitem pe Lună. Acolo, nici o pară, nici un măr, nici apă, nici aer nu există; aici Dumnezeu ne dă de toate, și cu toate acestea rămânem nemulțumitori, nerecunoscători. Va veni ceasul când le vom duce lipsa... Trăim, pentru că o vrea Dumnezeu. O zice Evanghelia: O pasăre nu cade pe pământ fără voia lui Dumnezeu, un fir de păr nu cade fără voia Lui (vezi Matei 10, 29-30). Toate trăiesc pentru că le conservă El și cu atât mai mult pe om. Este foarte important ca cineva să creadă în Dumnezeu și nu în banii necinstiți. Cei care cred în ban, și deci îl au pe acesta drept dumnezeu al lor, se sinucid; nu au alt dumnezeu. Toți cei care cred în Dumnezeul cel viu nu deznădăjduiesc. Au trecut mulți ani de când plimbându-mă prin Tesalonic am văzut într-o zi foarte de dimineață un bătrânel vânzând zarzavaturi și pe căruț cu litere roșii avea o inscripție: “Are grijă Dumnezeu!”. M-a impresionat și m-am apropiat de el:

- De ce ai scris pe căruț “Are grijă Dumnezeu!”?

- Sunt refugiat, zice. În Pont am trăit bine, eram bogăți. S-a întâmplat însă catastrofa și am venit goi în Elada. M-am dus la biserică, am îngenunchat și am spus: Dumnezeul meu, Tu care hrănești păsările și corbii, nu ne lăsa. Și am început să muncesc. Am femeie și cinci copii. Îmi fac cruce, ies și vând și astfel trăiesc. Slavă lui Dumnezeu!...

Nu deznădăjdui! Și chiar dacă te-ar lăsa toți și lumea s-ar întoarce pe dos, există Dumnezeu!

“Și dacă nu rămâne în lume

Ceva de care să mă sprijin, să stau,

Acolo în înălțime este Dumnezeul meu;

Cum aş putea deci să deznădăjduiesc?”.

Aceste lucruri ni le spune Evanghelia. Să le ținem strâns. Să credem. Să ne astupăm urechile și să nu ascultăm ce zic ciorile necredinței, ci să trăim precum vrea Hristos, cel ce este binecuvântat în veci.

Amin.

Mitropolitul Augustin de Florina

CUVÂNT DE LA PĂRINȚI

Căutați mai întâi împărăția lui Dumnezeu

“ - Părinte, Avva Macarie spune că Dumnezeu ne da bunătățile cerești, și credem aceasta. Dar trebuie să credem că ne va da și cele pământești, care nu sunt atât de importante?

- Care pământești?

- Cele de care avem trebuință.

- Da, bine ai spus. Dumnezeu Își iubește făptura Sa, chipul Său și se îngrijește de cele de care are trebuință.

- Aceasta trebuie s-o creadă fiecare și să nu se neli-niștească?

- Dacă n-o crede și se luptă singur să le dobândească, se va chinui. Iar dacă Dumnezeu nu ne va da cele pământești, lucruri materiale, omul care trăiește duhovnicește nu se va mâhni. Dacă vom căuta mai întâi Împărăția lui Dumnezeu – și aceasta trebuie să fie singura noastră grijă - toate celelalte ni se vor da.

Va lăsa Dumnezeu făptura Sa? Mana, pe care Dumnezeu o dădea în fiecare zi israeliților în pustie, se strica dacă o țineau pe a doua zi. Așa a iconomisit Dumnezeu, pentru ca ei să aibă încredere în Pronia dumnezeiască. Noi încă n-am înțeles cuvântul: “Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu”. Ori credem, ori nu credem. Când am mers să pustnicesc la Sinai, nu aveam nimic. Dar nu m-am gândit deloc ce o să se întâmple cu mine în pustie printre oameni necunoscuți: ce voi mânca, cum voi trăi. Sihăstria Sfintei Epistimia unde aveam de gând să locuiesc era de mulți ani părăsită, nelocuită. Deoarece nu voiam să îngreuez manăstirea n-am cerut nimic. Îmi aduceau totuși puțină pâine de la mănăstire, dar o întorceam înapoi. De ce să mă neli-niștesc când Hristos a spus: “Căutați mai întâi împărăția lui Dumnezeu”? Și apă era foarte puțină, nici lucru de mână nu știam, ca să spun că voi lucra și îmi voi scoate pâinea. Singura unealtă ce o aveam era o foarfecă. Am desfăcut-o în două, am ascuțit cele două părți de o piatră, am luat și un lemn și am început să fac iconițe sculptate. Lucram și rosteam și rugăciunea. M-am deprins repede. Făceam mereu același model iar lucrul pe care ar fi trebuit să-l fac în cinci zile îl făceam în 11 ore, și nu numai că nu duceam lipsă dar îi ajutam și pe copiii de beduini. Pentru o perioadă de timp făceam lucru de mână destule ceasuri pe zi. Apoi am ajuns la o situație în care nu mai voiam să fac lucru de mână, dar ve-

deam nevoia pe care o aveau beduinii. Dacă le dădeai o scufie și o pereche de sandale, era pentru ei o binecuvântare foarte mare... Dar apoi mi-a venit gândul: “Am venit aici să ajut pe beduini sau să fac rugăciune pentru toată lumea?”. Și astfel am hotărât să limitez lucrul, ca să fiu mai nerăspândit și să mă rog mai mult. Și oare așteptam ajutor de undeva? Beduinii nu aveau ei înșiși ce să mănânce. Mănăstirea era departe. În partea cealaltă era pustie. Dar în aceeași zi în care am limitat lucrul, ca să dau mai mult timp rugăciunii, vine cineva, mă află afară de peșteră și îmi spune: “Tată, ia aceste 100 de lire ca să ajuți pe beduini și să nu ieși din programul tău, ci să te rogi”. N-am mai răbdat. Pentru un sfert de ceas l-am lăsat singur și m-am dus înăuntru. Purtarea de grijă și dragostea lui Dumnezeu mi-au pricinuit o astfel de stare, încât n-am mai putut să-mi țin lacrimile. Vezi cum rânduiește Dumnezeu, atunci când există intenție bună? Pentru că eu cât le-aș fi dat? Dădeam unuia, venea altul. “Mie nu mi-ai dat, Părinte!”, spunea. După aceea venea altul și spunea: “Mie nu mi-ai dat, Părinte!”.

- Părinte, deși de multe ori am simțit atotputernicia lui Dumnezeu, de ce nu vedem totuși purtarea Lui de grijă pentru noi?

- Aceasta este o cursă a diavolului. Diavolul aruncă cenușa în ochii omului ca să nu vadă purtarea de grijă a lui Dumnezeu. Pentru că atunci când omul va vedea purtarea de grijă a lui Dumnezeu, i se va înmuia inima sa de granit, va deveni sensibilă și va exploda în slavoslovire, lucru ce nu-i convine diavolului.

Pr. Teofil Pârâian

Cum înțelegeți cuvântul din Evanghelie “Să nu ne îngrijim pentru ziua de mâine” (Mt. 6, 34)?

- Îl înțeleg în sensul acesta: să nu ne îngrijorăm pentru ziua de mâine, dar să ne facem datoria în ziua de azi. Dacă ne facem datoria în ziua prezentă, ziua de mâine este rezolvată cu problemele care le-ar aduce dacă nu ne-am împlini datoria în ziua de astăzi. Bineînțeles că toate acestea le avem în vedere cu gândul la Dumnezeu, care l-a făcut pe om și cu posibilitatea de a se îngriji. Și chiar și cu posibilitatea de a se îngrijora. Dar Domnul Hristos vrea să-l despovăreze pe om de îngrijorarea păgubitoare și să-l angajeze cu grija mântuitoare.